

22 Pēc tam Jeruzālemē bija Tempļa atjaunošanas svētki. Tas bija ziemā.

23 Jēzus staigāja pa Templi Zālamana stabu ailē.

24 Jūdi Viņu ielenca un sacīja Viņam: "Cik ilgi Tu mūs turēsi neziņā? Ja Tu esi Kristus, saki mums to skaidri!"

25 Jēzus viņiem atbildēja: "Es jums esmu teicis, bet jūs neticat. Darbi, ko Es daru Sava Tēva Vārdā, nodod liecību par Mani.

26 Bet jūs neticat, jo nepiederat pie Manām avīm.

27 Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko.

28 Un Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.

29 Mans Tēvs, kas Man tās devis, ir lielāks par visiem, un neviens neko nevar izraut no Tēva rokas.

30 Es un Tēvs, mēs esam viens."

Jāņa ev. 10:22–30

Mīļā draudze!

Pēdējā laikā mēs ļoti bieži dzirdam par to, kā teroristi savas ticības vārdā sarīko asiņainus slaktiņus. Viņi to dara ar pārliecību, ka viņi pilda Dieva prātu un ka tiks apbalvoti debesīs par to, ka ir atdevuši savu dzīvību par labu savai ticībai. Mēs varam jautāt, kāpēc viņi tā rīkojas un ko Jēzus par to teiktu.

Viens iemesls, kāpēc cilvēks izšķiras kļūt par teroristu, ir nevēlēšanās samierināties ar situāciju, kas viņam liekas netaisna un ļauna. Arī Jēzus laikos cilvēki bija piedzīvojuši neiedomājamu vardarbību, cietsirdību un ļaunumu. Esot gandrīz divus gadsimtus zem svešu varu okupācijas, jūdiem gāja grūti. Tomēr jūdi nepadevās un vienmēr atkal mēģināja atgūt savu patstāvību. Viena lieta, kas uzturēja viņu cīņas spar, bija savi svētki. Līdz šai dienai mūsu Adventa laikā jūdi atzīmē tempļa atjaunošanas svētkus. Tie bija svētki, kas atsauc atmiņā notikumus 165.gadā pirms Kristus, kad Jūdās Makabeja vadībā jūdi patrieca grieķu okupantus un atjaunoja templi, ko grieķu valdnieks bija apgānījis, upurēdams cūkas un uzstādot tur Zeva elka statuju. Tomēr jaunatgūtā neatkarība nepastāvēja ilgi. Gadsimtu vēlāk romieši okupēja Jūdēju un atkal pacēlās jautājums – cik ilgi Dievs pieļaus netaisnību un patvaļu? Un atkal atsevišķi cilvēki uzskatīja, ka vienīgais ceļš, kā dzīvot ar paceltu galvu, ir iet kalnos un sacelties pret romiešu varu.

Arī Jēzus ieradās uz šiem tempļa atjaunošanas svētkiem. Viņš jau bija ieguvis zināmu slavu ar Savu mācību un dažādām zīmēm un brīnumiem. Daudziem klusībā radās cerība, vai Viņš gadījumā nav mesija, Dieva svaidītais, kas atbrīvos Savu tautu.

Tomēr farizeju aprindās ienāca pretrunīga informācija par Jēzu. No vienas puses likās, ka Viņam ir spēks, ka Viņš spēj uzrunāt cilvēkus un iedvesmot viņus, no otras puses Viņš visu laiku pārkāpa Dieva noliktās robežas, draudzējās ar grēciniekiem, ar muitniekiem, kas atbalstīja romiešu varu. Tagad, kad Jēzus pats bija ieradies uz šiem svētkiem, tie Viņam varēja *pa tiešo* uzdot jautājumu: *"Cik ilgi Tu mūsu dvēseli turēsi spriedzē? Ja Tu esi Kristus (Mesija), tad saki mums to atklāti."*

Mums šodien ir viegli apsūdzēt Jēzus laikabiedrus, farizejus liekulībā un neticībā. Tomēr tās lietas nav tik vienkāršas. Tas, kā Jēzus rīkojās, neatbilda tam, ko cilvēki toreiz gaidīja no Dieva. Mēs tikai tad varam saprast, kāpēc viņi tik skeptiski izturējās pret Jēzu, ja mēs paši būsim ar mieru mūsdienās pieņemt cilvēkus, kuriem ir diametrāli pretēji uzskati ar mūsējiem.

Pīters Rolins saka, ka ir pieci veidi, kā var izturēties pret atšķirīgiem uzskatiem. Pirmais ir, ka es vienkārši cenšos otru apēst. Es esmu stiprāks, es viņu vienkārši piespiežu domāt tā, kā es to daru.

Pretstats tam ir, ja es otru ar savu dažādību vienkārši izvemju. Ar šo cilvēku man nav nekā kopīga, es kategoriski norobežojos no viņa uzskatiem. *“Lai viņš deg ellē uz mūžīgiem laikiem!”*

Trešais veids ir, ka es otru tolerēju. Es iztuos iecietīgi pret citādi domājošiem. Kamēr tas neskar mani personīgi, man ir vienalga, ko viņi domā vai dara.

Tad ir vēl iespēja, ka es mēģinu sarunāties ar otru, izveidot dialogu, lai mēs varētu vienoties. Es uzskatu, ka būtībā mēs jau visi esam vienādi, tikai lietojam atšķirīgus vārdus un nosaukumus.

Pretstatā šiem veidiem, kas balstās vairāk vai mazāk uz pārākuma apziņu, piektais veids ir savādāks. Tas ir mēģinājums iejusties otra ādā, tas balstās uz to, ka es ieklausos tajā, ko otrs saka, ka mēģinu to saprast, nevis tūlīt iebāzt savā maisā ar savām vērtībām un ar savu pieredzi. Cik bieži mēs sakām, ka man kaut kas nepatīk vai patīk, nemaz neizprotot, par ko otrs runā. Šo pēdējo veidu Jēzus īstenoja ar visu Savu dzīvi, atstājot aiz Sevis Savu Dievišķību, kļūdams par cilvēku, izdzīvojot dzīves smagumu līdz pašam pēdējam.

Jēzus atbild saviem sarunas biedriem, ka Viņš jau ir runājis par to, kas Viņš ir, bet ka neviens Viņam netic. Tā arī šodien notiek, ka es neesmu atvērts tam, ko otrs saka, ka nespēju uz klausīt otra teikto, jo man jau ir gatavs priekšstats, kā lietām vajadzētu būt. Jēzus piebilst, ka arī Viņa darbi dod liecību par Viņu. Pēdējais liek mums jautāt, kādu liecību mūsu darbi dod par mums. Vai cilvēki spēj ieraudzīt caur manu ikdienas rīcību, ka esmu kristietis?

Reiz viens dedzīgs jauns evaņģēlists piegāja pie kāda vīrieša un jautāja viņam, vai viņš ir pestīts, un vai ir pieņēmis Jēzu Kristu kā savu Kungu un Pestītāju. Vīrietis atbildēja: *“Kāpēc jūs man jautājat tādas lietas? Es jums varu stāstīt visu ko. Šeit es jums iedodu mana friziera, mana pārdevēja un manu lauksaimniecības palīgu vārdus. Jautājiņiem, vai esmu pestīts.”*

Jēzus turpinot norāda uz to, kāpēc Viņa klausītāji nespēj sadzirdēt Viņu. Tie nepieder pie Viņa avīm. Tam, kas nedzīvo mīlestībā, kas visu mēģina pakļaut sev, nav iespējams būt kopībā ar Jēzu. Bet tie, kas Viņam klausā, būs pasargāti no visiem šīs pasaules vilkiem, pat nāve nespēs tos šķirt no Jēzus. Tas nenozīmē, ka Jēzus sekotājiem nekad nebūs grūtību, ka nekad nenaslims, nekad nedzīvos nabadzībā, nekad netiks vajāti. Nē, tas viss var notikt arī kristiešiem, it īpaši tad, ja tie seko Jēzum tumsā, nesot savu krustu. Tomēr tie vairs nevar nonākt tādā situācijā, kur Dieva nav. Jēzus tur ir bijis, un Viņš arī šodien ir ar tiem, kas saskaras ar ciešanām un grūtībām, un palīdz iziet tām cauri.

Tā vien liekas, ka mēs, kristieši, lielākoties esam pārāk ērti iekārtojušies. Mēs slēpjam savu nedrošību aiz noteiktām formulām, gataviem spriedumiem, un nevaram ielaisties uz otru cilvēku mums līdzās, kam varbūt ir pilnīgi citi uzskati par dzīvi. Fundamentālisms nav atrodamas tikai pie musulmaņiem, tikpat labi tas var būt pie kristiešiem, kas sevi ieceļ Dieva vietā, izlemjot kurš nonāks debesīs, kurš nē. No otras puses liberālie kristieši ir ar mieru sadzīvot ar jebko, tādā veidā slēpjot savu vienaldzību un kūtrumu, lai tikai pašiem nebūtu jāpiepūlas tuvināties otram.

Tas, kas klausā Jēzum un dzird Viņa balsi, dzīvo Viņa mīlestībā. Tā ir saite, ko neviens no ārpuses nevar saraut. Tā ir mīlestība no brīvas gribas, kas vieno Jēzu un Viņa sekotājus, Tā ir tā pati mīlestība, kas vieno Jēzu ar Savu Tēvu. Arī šodien daudziem ir grūtības pieņemt to, ka Jēzū ir atklājies Dievs, ka Viņš un Dievs ir viens. Parasti es jūtos diezgan neērti, ja kāds ar lielu pārliecību apgalvo, ka Dievs viņam kaut ko liek darīt. Bieži tas ir saistīts ar mēģinājumu valdīt pār otru: redzi, kāda autoritāte man stāv aiz muguras! Arī musulmaņu teroristi ir pārliecināti, ka viņi rīkojas Dieva vārdā. Tikai mīlestībā šī atsauce uz Dievu var nākt par svētību citiem. Tikai tā mēs varam ar drošu pārliecību apgalvot, ka Dievs ir ar mums. Tas ir tas ceļš, ko gāja Kristus, nevis ar vardarbību un spridzekļiem, bet

pats uzņemdamies ciešanas, būdams liecinieks tam, ka Dievs mīl šo tumšo pasauli līdz pat šai dienai. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 21.04.2013. /